

сички те по Дунавски Славяни признавали зависимость отъ Аварскія ханъ: восточни те были свободни. Противъ тяхъ то былъ прашанъ военачальникатъ *прискъ* (592). Ношья той нападналъ на Славяни те и много робы отправялъ въ Византія съ някого *Тамимира* (отъ ими то мяза да е и той Славянинъ). Въ други пята бѣглыя Гепидъ, кой то беше пярвянъ въ Славянска служба, показалъ на приска пята презъ блата та и горы те, задъ рѣка та *Паспирія* кади Славянскія краль (царь ρηξ) *Мусокія* (*μολτωκίος*), у кого то въ това время са славили помянуване. Прискъ зель Мусокія въ робство, а съ него и много други, така и мнозина убилъ. На друга та година Прискъ былъ така безстрашенъ що то даже останалъ да зимува задъ Дунава. Отъ тогава задъ Дунавски те Славяни станали веки помалко страшны за Имперія та. Те намыслили пакъ да обновятъ спусканія та си (595), и ограбили городове те *Saldapa*, *Akys* и *Skopi* и были посрѣшна ти съ войска та Византійска, коя то водялъ *Петаръ*, брата на Императора Маврикія, и ги разбили. Ако и намѣреніе то (ніета) *Петрово* было (596) да преслѣдува Славяни те задъ Дунава ни му са е удало (ниможель); обаче послѣ, той